

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Moravskoslezský kraj**, IČ 70890692
sídlem 28. října 117, Ostrava
zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Látalem
sídlem Jakubská 121/1, Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018,
čj. ÚOHS-R0149/2018/VZ-33421/2018/321/OMa

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce, jako vyšší územně samosprávný celek (dále též „zadavatel“), vypsal zadávací řízení na veřejnou zakázku spočívající v dodávce informačního systému nazvaného „Jednotný personální a mzdový systém pro Moravskoslezský kraj“ (dále též „zakázka“). Žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“ nebo „ÚOHS“)

vydal dne 13. 8. 20108 rozhodnutí čj. ÚOHS-S0158/2018/VZ-23574/2018/523/JŠi, jímž zadávací řízení zrušil a zakázal zadavateli uzavřít smlouvu na danou zakázku až do pravomocného skončení správního řízení (dále též „rozhodnutí o zrušení zakázky“). Dospěl totiž k názoru, že žalobce porušil zákonný zákaz diskriminace tím, že vymezil předmět plnění v zadávacích podmínkách příliš široce. Požadoval společně s dodáním personálního a mzdového software (dále též „SW“) i dodání hardware včetně systému (dále též „HW“), což někteří z potenciálních dodavatelů nebyli schopni splnit a mohlo tak dojít k omezení hospodářské soutěže. Rozklad žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl předseda Úřadu rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „rozkladové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 15. 1. 2019.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, přičemž v první řadě brojí proti tomu, že by snad narušil hospodářskou soutěž tím, že vymezil předmět plnění zakázky příliš široce. Jeho cílem bylo získat vysoce funkční celek na klíč, v němž bude integrován SW s výkonově odpovídajícím HW (v podobě hyper-konvergované serverové a síťové infrastruktury, tzv. HCI) a jehož dodavatel bude odpovídat za celkovou funkčnost, výkonnost a kompatibilitu obou složek. V prostředí ICT se jedná o běžný postup. Oddělené poptávání obou složek by neumožnilo posoudit celkovou ekonomickou výhodnost nabízeného řešení a mohlo by tak např. dojít k tomu, že vysoutěžený levný SW vyvolá nároky, jež povedou k nutnosti nakoupit drahý HW, neboť nároky různých SW produktů na HW se podle žalobce vzájemně významně liší. Ačkoliv tak zakázka sestává ze dvou odlišných částí, z funkčního hlediska představuje jeden celek (k čemuž žalobce v žalobě obsáhle argumentuje i s poukazem na jiné dvě obdobně vypsane veřejné zakázky, z nichž jednu vypsál sám žalovaný, a na rozhodnutí žalovaného v obdobné kauze Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, kde žalovaný jednotící souvislosti mezi pořízením HW a SW shledal). Žalobce dále vysvětluje, že pořídit nový HW bylo v souvislosti s plánovaným přechodem na nový mzdový a personální systém určený pro všechny krajské organizace nutné, protože stávající vybavení žalobcova technologického centra nebylo možné modernizovat na potřebnou úroveň. Požadavek na HCI strukturu a možnost jejího budoucího rozšíření až na 30 nodů pak vyplývá z požadavku na dlouhodobou udržitelnost zvoleného řešení a možnost datového propojení s jinými žalobcem provozovanými systémy.
3. Obě rozhodnutí jsou navíc podle žalobce nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, jaký je vztah chybějící věcné souvislosti SW a HW složky (resp. HCI) a výsledků průzkumu trhu – zda každé toto zjištění odůvodňuje porušení zákona samostatně, nebo zda tak činí až ve vzájemné souvislosti. Na skrytou diskriminaci nelze usuzovat pouze z toho, kolik dodavatelů uvede, že obvykle plnění v rozsahu požadovaném žalobcem sami neposkytují.
4. V dalším žalobním bodě žalobce kritizuje to, jakým způsobem žalovaný získal a vyhodnotil důkazy získané průzkumem trhu. Předně nezohlednil při výběru dotazovaných společností rozsah a komplexnost zakázky (řešení pro 222 organizací různého typu a velikosti s celkem cca 20 000 zaměstnanci, které má obsahovat manažerskou nástavbu nad daty). Některé z oslovených subjektů neměly kapacitu ani na to, aby implementovaly SW část zakázky v požadovaném rozsahu. Žalovaný při výběru oslovených úplně pominul tzv. systémové integrátory, tj. dodavatele, kteří zajišťují komplexní IT řešení, jaké požaduje žalobce. Získané informace jsou podle žalobce také neobjektivní, neboť osm z oslovených

dodavatelů mělo ekonomický zájem na výsledku správního řízení. Jedná se o stávající dodavatele poskytující softwarové služby žalobci nebo jeho příspěvkovým organizacím, kteří si chtějí své kontrakty uchovat. Žalovaný nepoložil otázky tak, aby jim znemožnil identifikovat zakázku, a zároveň odmítl zájem oslovených subjektů na výsledku řízení ve svém rozhodnutí jakkoliv zohlednit, místo toho jej bagatelizoval. Pominul i fakt, že jeden z oslovených subjektů podal proti zadávací dokumentaci námitky, v nichž ale vůbec nezpochybnul ani spojení SW a HW složky, ani požadavek na HCI. I přes tyto vady klade žalovaný průzkum trhu z hlediska hodnověrnosti na roveň se znaleckým posudkem.

5. Konečně předseda žalovaného zatížil řízení i procesní vadou, neboť odmítl provést důkazy, jež žalobce přiložil ke svému rozkladu – znalecký posudek Ing. Miroslava Saferny a stanovisko České společnosti pro systémovou integraci (žalobce zde odkázal na § 3 správního řádu). Žalobce tyto důkazy navrhl v reakci na prvostupňové rozhodnutí, jež pro něj bylo překvapivé, neboť v něm naprosto chyběly závěry k existenci jednoho funkčního celku.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, přičemž obsáhle a s odkazy na konkrétní body svého rozhodnutí polemizuje se žalobcovým názorem, že poptávané plnění představovalo jeden funkční celek – podle žalovaného nadto představuje tento pojem jen jakýsi korektiv základního posouzení, jež má hodnotit časové, místní a věcné souvislosti plnění začleněných do téže veřejné zakázky. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, podle žalovaného je z něj zřejmé, že průzkum trhu umožnil žalovanému prostřednictvím získaných poznatků lépe zhodnotit otázku diskriminace a specifika daného případu. Jeho objektivita je pak dána počtem oslovených dodavatelů (15), z nichž naprostá většina se v odpovědích shodovala. Jejich předmět podnikání odpovídá předmětu veřejné zakázky, tj. vytvoření jednotného personálního a mzdového systému. Pět z nich je navíc totožných s těmi, které oslovil i žalobce při cenovém průzkumu před zadáním veřejné zakázky. Konečně odpovědi respondentů nijak nedevaluje ekonomický zájem na výsledku průzkumu, neboť ten bude z principu dán u všech dodavatelů a nemusí se přitom nutně rozcházet se zájmem zadavatele zadat veřejnou zakázku co nejvýhodněji. Stejně tak ani podání námitek nediskvalifikuje účastníka zadávacího řízení jako respondenta průzkumu trhu. Důkazy předložené žalobcem k rozkladu žalovaný neprováděl s odkazem na koncentraci řízení, přičemž podle něj nejde o důkazy, jež by zpochybňovaly věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí.

IV. Řízení před krajským soudem

7. Ve věci proběhlo dne 11. 2. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích a žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhly.
8. Krajský soud poté napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 18. 2. 2021 čj. 30 Af 4/2019-92. Shledal ho sice plně přezkoumatelným, ale vytkl žalovanému, že neprovedl důkazy, které mu žalobce navrhl v rozkladovém řízení. Šlo o znalecký posudek Ing. Miroslava Saferny a odborné vyjádření České společnosti pro systémovou integraci. Krajský soud měl za to, že dané řízení svou povahou odpovídá řízení vedenému z moci úřední, proto se v něm neuplatní ustanovení, která upravují koncentraci řízení. Nadto se domníval, že i kdyby tato ustanovení byla aplikovatelná, vztahovala by se na navržené důkazy výjimka ze

zásady koncentrace, neboť žalobce se jimi pokoušel zpochybnit důkazy již provedené, konkrétně průzkum trhu, který provedl sám žalovaný. Krajský soud poté zhodnotil, zda popsaná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí a dospěl k závěru, že tomu tak bylo. Předloženými důkazy totiž žalobce pouze podpořil své vlastní výhrady vůči závěrům žalovaného a žalovaný podle krajského soudu na tyto výtky v napadeném rozhodnutí přesvědčivě neodpověděl.

9. Uvedený rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného. Stalo se tak rozsudkem ze dne 22. 9. 2022 čj. 3 As 62/2021-55 (dále též „první rozsudek NSS“). V něm Nejvyšší správní soud došel k opačnému závěru než krajský soud, totiž že zásada koncentrace je vůdčím principem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a že navržené důkazy se nikterak netýkaly věrohodnosti podkladů pro vydání rozhodnutí, proto žalovaný nebyl povinen je provádět. Proto vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, aby vypořádal ty žalobní body, jimž se dosud nevěnoval.
10. Krajský soud rozhodl ve věci znovu a opět rozhodnutí žalovaného zrušil, rozsudkem ze dne 27. 2. 2023, čj. 30 Af 4/2019-123. Dospěl k závěru, že žalobcovy námitky vznesené vůči úvahám žalovaného (o vhodnosti rozdělení veřejné zakázky na SW a HW část) a vůči provedenímu průzkumu trhu byly relevantní i bez důkazní podpory. A žalovaný na ně v napadeném rozhodnutí sice odpověděl, avšak nepřesvědčivě. Krajský soud proto žalovaného zavázal, aby buďto v odůvodnění svého rozhodnutí lépe vysvětlil úvahy, jež ho vedly k provedení průzkumu trhu v té podobě a rozsahu, v jakém jej realizoval, nebo aby doplnil provedený průzkum trhu tak, aby zahrnoval ve větší míře i systémové integrátory a aby v něm nepřevažovali žalobcovi dodavatelé softwaru. Na základě toho se měl žalovaný znovu vyrovnat s námitkami žalobce, že k požadavku na společnou dodávku SW a HW ho vedly racionální důvody (zejména ekonomické), že šlo v rozhodné době o požadavek v oblasti ICT obvyklý a že existovali dodavatelé, kteří by ho dokázali splnit. Žalovaný se také měl přesvědčivěji odlišit od předchozího případu ze své praxe (kauza Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy).
11. Na to reagoval Nejvyšší správní soud novým rušícím rozsudkem ze dne 3. 8. 2023, čj. 3 As 20/2023-41 (dále též „druhý rozsudek NSS“). V něm vytkl krajskému soudu, že jeho závěry jsou nepřezkoumatelné a vzájemně se vylučují. Nejvyšší správní soud vysvětlil, že nelze směšovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (s níž krajský soud nevyřčeně operoval, když umožnil žalovanému jeho odůvodnění doplnit) a jeho nezákonnost (která může spočívat mj. v tom, že žalovaný chybně vyhodnotil námitky žalobce jako nedůvodné, ačkoliv důvodné byly). Kategorii nepřesvědčivosti rozhodnutí, s níž operoval krajský soud, zákon ani judikatura jako důvod pro zrušení rozhodnutí nezná. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem, že „rozhodnutí předsedy není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť předseda stěžovatele řádně a srozumitelně vypořádal veškeré rozkladové námitky žalobce“. Vedle toho Nejvyšší správní soud upozornil, že námitku týkající se neoslovení systémových integrátorů při průzkumu trhu uplatnil žalobce poprvé až v rozkladu. Žalovaný tak vůbec nebyl povinen k ní přihlížet, neboť byla uplatněna po uplynutí lhůty zakotvené v § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek (zásada koncentrace, k níž se Nejvyšší správní soud vyslovil již v předchozím rozsudku). Konečně závěrem zhodnotil Nejvyšší správní soud kvalitu odůvodnění zrušeného rozsudku krajského soudu jako „neobvykle nízkou“.

12. Krajský soud se dotázal stran, zda může po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodnout věc bez jednání, a protože strany ponechaly jeho dotaz bez odpovědi, učinil tak.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba **není důvodná**.
14. Z hlediska skutkového stavu krajský soud stručně shrnuje, že skutečný zájem o veřejnou zakázku vypsanou žalobcem projevil pouze jediný dodavatel (ve druhé odevzdané obálce se nacházely pouze výhrady jednoho z uchazečů ke způsobu vymezení předmětu veřejné zakázky), přičemž i tento dodavatel využil poddodavatele. Na základě návrhu jednoho z účastníků zadávacího řízení pak žalovaný zahájil přezkumné řízení, v němž provedl průzkum trhu, při němž se patnácti náhodně vybraných subjektů zaměřujících se na dodávky personálního a mzdového SW tázal, nakolik je spojování dodávek personálního a mzdového SW s dodávkou a servisem HW (případně HCI) v oboru běžné, zda by toto spojení bylo pro ně limitujícím faktorem při zvažování účasti ve veřejné zakázce a zda a proč se účastnili zadávacího řízení této konkrétní veřejné zakázky. Odpovědělo 12 respondentů. Naprostá většina z nich uvedla, že spojení těchto plnění obvyklé není a bylo by pro ně limitujícím faktorem. Jako důvod neúčasti v konkrétní veřejné zakázce se objevovaly i její komplexnost a rozsah či termín dodávky. Mezi oslovenými byla jen jediná společnost zabývající se systémovou integrací. Na tomto průzkumu trhu a na svých právních úvahách o nedostatku věcné souvislosti obou požadovaných plnění založil žalovaný v rozhodnutí o zrušení zakázky svůj závěr, že došlo k nepřímé diskriminaci některých dodavatelů tím, že žalobce poptával daná plnění společně v jediné zakázce. V rozkladovém řízení navrhl žalobce provést dva důkazy, a to znalecký posudek Ing. Miroslava Saferny a stanovisko České společnosti pro systémovou integraci. Předseda žalovaného tyto důkazy s odkazem na koncentraci řízení provést odmítl a prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.
15. Krajský soud, vázán právními názory, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve svých dvou rušících rozsudcích, konstatuje, že žalovaný se žádné procesní chyby nedopustil. Zcela správně odmítl provést důkazy, které mu žalobce předložil (znalecký posudek a odborné stanovisko), neboť žalobce je navrhl pozdě. Podle § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek mohou účastníci řízení (to se vztahuje i na zadavatele veřejné zakázky) navrhopvat důkazy nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení. Ve stejné lhůtě lze též uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy. Z tohoto důvodu se pak žalovaný nemusel zabývat ani těmi výtkami, které žalobce vznesl po uplynutí této lhůty. Učinil-li tak, konal nad rámec svých zákonných povinností.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného není dále zatíženo ani vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce ji spatřoval zejména v tom, že z rozhodnutí není jasný vzájemný vztah úvah žalovaného o chybějící věcné souvislosti mezi SW a HW složkou a výsledků průzkumu trhu. Krajský soud na to ale již ve svém prvním rozsudku odpověděl, že „tato zjištění se vzájemně podporují a společně mají odůvodňovat závěr žalovaného, že žalobce se dopustil nepřímé diskriminace některých potenciálních dodavatelů tím, že buďto nepoptával každou složku plnění zcela samostatně (což by byl podle žalovaného správný postup, neboť mezi SW a HW složkou neshledal věcnou souvislost), anebo že alespoň nevyužil možnosti rozdělit veřejnou zakázku na dvě zvlášť soutěžené části (čímž mohl fakticky také zabránit diskriminaci potenciálních dodavatelů jednotlivých složek požadovaného plnění)“.

17. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém druhém rozsudku, napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné i v tom směru, že předseda stěžovatele v něm řádně a srozumitelně vypořádal veškeré rozkladové námitky žalobce. Krajský soud k tomu dodává, že žalovaný na ty námitky žalobce, s nimiž byl povinen se vyrovnat, odpověděl ve svých rozhodnutích dostatečně. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud hodnotí též jako zákonné. Je třeba dodat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí prvního a druhého stupně jeden argumentační celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25). Krajský soud nyní stěžejní důvody, na nichž žalovaný postavil své závěry, stručně shrne, a to i s odkazy na příslušné pasáže obou rozhodnutí.
18. Žalovaný nejprve připomněl závěry judikatury a odborné literatury, z níž při posouzení věci vycházel (body 81-92, 101-102 rozhodnutí o zrušení zakázky, bod 43 rozkladového rozhodnutí). Jde o judikaturu a literaturu relevantní a přílehlavou. Po právní stránce dospěl žalovaný k závěru, že žalobce při zadání své veřejné zakázky porušil zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek (body 124-128 rozhodnutí o zrušení zakázky). Tomu se žalobce mohl vyhnout, kdyby buď zadal dvě samostatné veřejné zakázky, nebo kdyby zadanou veřejnou zakázku rozdělil na části podle § 35 zákona o zadávání veřejných zakázek. Je třeba říci, že o výklad § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek v podstatě nebylo mezi stranami sporu. Žalobce zpochybňoval pouze subsumpci svého případu pod dané zákonné ustanovení, tedy to, zda se skutečně za daných skutkových okolností dopustil nepřímé diskriminace některých potenciálních dodavatelů.
19. Ve skutkovém hodnocení žalovaný uvedl, že softwarová (SW) a hardwarová (HW) část zakázky spolu zcela jistě souvisí místem i časově, je však potřeba posoudit jejich souvislost věcnou. Při jejím zkoumání vyšel žalovaný z premisy – kterou nezpochybňuje ani žalobce – že obě části veřejné zakázky mohou každá plnit svou funkci nezávisle na sobě, tj. SW část může běžet na mnoha různých HW, a stejně tak na dodaném HW lze provozovat mnoho různých SW programů. Nejsou tedy spolu neoddtělitelně funkčně svázány (bod 44 rozkladového rozhodnutí).
20. O samostatném a vzájemně nezávislém charakteru obou plnění podle žalovaného dále svědčí analýza trhu (korektnosti jejího provedení se bude krajský soud věnovat následně). Většina respondentů průzkumu trhu realizovaného žalovaným označila postup žalobce, který poptával společně SW a HW část, za neobvyklý. Výsledný velký rozsah zakázky řadu z nich odradil od účasti v zadávacím řízení. Žalobce navíc ještě zúžil okruh možných dodavatelů tím, že HW část požadoval v provedení HCI, která není běžně využívána (body 105-106 rozhodnutí o zrušení zakázky, bod 57 rozkladového rozhodnutí). Celkově lze konstatovat, že množství dodavatelů, kteří by se zaměřovali jak na dodávání HW řešení, tak na vývoj SW programů na řízení lidských zdrojů, je na českém trhu velmi malý. O tom svědčí i fakt, že do žalobcova zadávacího řízení se fakticky přihlásil jen jediný účastník. I ten navíc hodlal využít poddodavatele, ačkoliv plnění neobsahuje žádnou mimořádně specifickou složku, již by dodával pouze jediný subjekt na trhu. Využití poddodavatele s sebou nese určité náklady a omezuje tak dále soutěž o veřejnou zakázku (body 103-104 a 111-112 rozhodnutí o zrušení zakázky, body 58 a 67 rozkladového rozhodnutí).
21. Důvody, kterými žalobce obhajoval spojení obou plnění do jedné zakázky, žalovaného nepřesvědčily. Žalobce svá tvrzení o rizicích vícenákladů a ekonomické nevýhodnosti, která by hrozila při odděleném poptávání obou plnění, nijak nedoložil. Naopak žalovaný průzkumem trhu prokázal, že do samostatných zadávacích řízení na SW a HW by se velmi

pravděpodobně přihlásilo více uchazečů. Lze tudíž předpokládat, že jejich konkurence by mohla přinést nižší nabídkovou cenu u každého z obou plnění. Vzájemnou kompatibilitu SW a HW části si přitom žalobce mohl zajistit vhodným nastavením zadávacích podmínek, zejména stanovením minimálního požadovaného výkonu HW a maximálních možných nároků SW na výkon HW. Oddělené zadání obou plnění tedy bylo možné. A samotná obava žalobce, že bude mít problémy určit, kdo z obou dodavatelů SW a HW je odpovědný za bezproblémový chod jeho jednotného personálního a mzdového systému, nemůže omluvit porušení zásad zadávacího řízení. Lze to navíc ošetřit vhodným nastavením smluvních podmínek (body 114-118 rozhodnutí o zrušení zakázky, body 46-47 a 73-74 rozkladového rozhodnutí).

22. Odkazy žalobce na jiné dvě obdobně vypsané veřejné zakázky, kde zadavatelé poptávali SW spolu s HW, nehrají žádnou roli. Šlo o jiné veřejné zakázky, jejichž soulad se zákonem žalovaný nikdy v žádném řízení nezkoumal, jakkoliv jednu z nich sám vypsal (bod 119 rozhodnutí o zrušení zakázky). Pokud jde o dosavadní správní praxi žalovaného, případ Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, na který žalobce poukazoval, vykazuje značné skutkové odlišnosti. Primárním předmětem zde byl nákup HW vybavení, jednotlivá plnění se vzájemně doplňovala a bylo možno očekávat, že o jejich dodání se bude ucházet obdobný okruh dodavatelů (body 97-98 rozkladového rozhodnutí).
23. Ve vztahu k průzkumu trhu žalovaný obhájil svůj výběr respondentů. Vyšel z hlavního předmětu veřejné zakázky, jímž měla být – i podle názvu – dodávka jednotného personálního a mzdového systému, tedy SW. Nebylo pro něj ale rozhodné, zda každý jeden z oslovených subjektů by byl schopen realizovat zadanou veřejnou zakázku (či třeba i jen její SW část), neboť hlavním cílem dotazníkového šetření nebylo zjistit postoj účastníků ke konkrétní veřejné zakázce, ale zvyklosti v daném odvětví, čemuž odpovídala i formulace dotazů. Žalovaný navzdory omezené velikosti trhu oslovil celkem 15 respondentů. Není přitom bez zajímavosti, že ačkoliv žalovaný v době provádění svého průzkumu trhu ještě neznal žalobcův předběžný cenový průzkum realizovaný před zadáním veřejné zakázky, tak přesto nezávisle na žalobci oslovil všechny ty společnosti, jež žalobce předtím do svého cenového průzkumu zařadil. Stejně tak stojí za povšimnutí, že odpovědi na dotazy žalovaného neposkytla ani po urgenci společnost, kterou sám žalobce označil jako jednoho z možných dodavatelů celého předmětu veřejné zakázky, tedy SW i HW. Žalovaný v rámci průzkumu trhu neoslovil ani navrhovatele, ani jediného účastníka zadávacího řízení, neboť ti měli zcela zjevný zájem na výsledku řízení. Naopak u dodavatelů, kteří žalobci nebo jeho příspěvkovým organizacím v dané době dodávali programy pro mzdy a personalistiku, žalovaný neshledal dostatečně vysokou míru podezření, že by mohli zkreslovat výsledky průzkumu. Upozornil, že mohou naopak vypsanou zakázku na komplexní plnění pro žalobce i všechny jeho příspěvkové organizace vnímat jako podnikatelskou příležitost. Poukázal také na to, že i jiní respondenti odpovídali v zásadě stejně jako ti, kteří již pro žalobce nebo jeho složky pracují. A konečně reagoval i na to, že jeden z respondentů zpochybnil při dotazníkovém šetření spojení HW a SW složky i požadavek na HW ve formě HCI, ačkoliv ve svých námitkách proti zadávací dokumentaci nic takového nezmínil. Žalovaný vysvětlil, že jen to, že určitý dodavatel nepodal proti určité skutečnosti obsažené v zadávací dokumentaci námitku – ať již proto, že nechtěl, nebo si to v dané chvíli neuvědomil – nečiní jeho odpovědi na dotazy úřadu irelevantními (body 120-123 rozhodnutí o zrušení zakázky, body 76-89 rozkladového rozhodnutí).

24. K tomu, proč nezařadil mezi respondenty tzv. systémové operátory, se žalovaný vyslovil v bodě 91 rozkladového rozhodnutí. Učinil tak ovšem nad rámec svých povinností, jak již bylo řečeno. Žalobce totiž tuto výtku vůči průzkumu trhu uplatnil poprvé až v rozkladu, ačkoliv k tomu měl nepochybně příležitost již tehdy, když se vyjadřoval k podkladům prvestupňového rozhodnutí.
25. Krajský soud tak uzavírá, že námitky žalobce vyhodnotil jako nedůvodné, neboť jeho důkazní návrhy zamítl žalovaný v souladu se zásadou koncentrace řízení a výsledné rozhodnutí odůvodnil žalovaný přezkoumatelným a zákonným způsobem.

VI. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To podle zákona neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle judikatury je pak kasační stížnost přípustná i v těch otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil.

Brno 18. 1. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu